

9

Harold Sterling Vanderbilt, železnički magnat, kapetan jedrilice koja je tri puta pobedila na Kupu Amerike, praunuk poznatog bogataša Komodora Vanderbilta, zajedno sa još trojicom ljudi izmislio je kontrakt bridž na parobrodu 'Finska', tokom putovanja od Los Anđelesa do Havane preko Panamskog kanala 1925. godine. Svakako nije prošlo mnogo pre nego što su mućkaroši shvatili kako je lako i profitabilno varati na bridžu.

Optužbe za varanje i stvarni skandali sa varanjem su naneli međunarodnom bridžu onoliko štete u javnosti koliko je bezbol pretrpeo štete zbog skandala Blek Soksa¹ 1919. Dogodio se samo jedan skandal Blek Soksa. Na nesreću, u bridžu ih je bilo mnogo više.

Verovatno se najslavnija optužba za varanje u istoriji bridža dogodila maja 1965. na svetskom prvenstvu u Buenos Airesu. Bio je umešan veliki engleski par, Terens Riz i Boris Šapiro. Tokom nekoliko dana jedan broj bridž stručnjaka je stekao ubeđenje da Riz i Šapiro varaju. Izgledalo je da drže karte na neobičan i nedosledan način. Na kraju je Doroti Hejden (sada Doroti Hejden Traskot) pomislila da je otkrila šifru koju koriste: izgledalo je da koriste signale prstima da pokažu koliko imaju karata u hercu. U jednom bordu Riz je držao dva prsta na poledini karata i imao dve karte herc. U drugom je Šapiro pokazao jedan prst i imao jednu kartu herc. U trećem je, opet, Riz pokazao tri prsta i imao tri karte herc. Štaviše, izgledalo je kao da igraju na toliko neobičan način da se činilo da raspolazu nelegalnim informacijama o boji herc. Evo podele igrane u Buenos Airesu za koju je Alan Traskot smatrao da je naročito sumnjiva:

---

¹Poznata afera podmičivanja osmorice igrača čikaškog kluba *Chicago White Sox* za poraz u utakmici protiv tima *Cincinnati Reds*. *prim. Prevodioca*

<u>Riz</u>	♠	Q54		♠	J10832
	♥	AJ73		♥	4
	♦	K75		♦	J63
	♣	AKQ		♣	10852

N
W   E
S

<u>Forke</u>	♠	AK97		<u>Šapiro</u>
	♥	Q985		
	♦	A4		
	♣	963		

<u>Garoco</u>	♠	6
	♥	K1062
	♦	Q10982
	♣	J74

North–South u zoni. Licitacija:

West	North	East	South
			pass
1♣	Dble	1♥	2♦
2NT	pass	3♣	all pass

Rizova (West) odluka da ne podrži herc je upadljiva. Čak i ako je, iz protivničke licitacije, shvatio da Šapiro ima slabu ruku, nije bilo načina da sazna da je Šapirov licit herca bio psihološki (blef). Ako su, pak, optužbe za varanje bile ispravne, Riz je znao za partnerov singl herc i zato nije podržao boju.

Svetska bridž federacija proglasila je Riza i Šapira krivima odlukom 10:0, uz jednog uzdržanog i jednog odsutnog. Britanska bridž liga je kasnije ponovo razmotrila slučaj i donela odluku da dokazi nisu dovoljni. Kako god, ta vrsta publiciteta bridžu nije bila potrebna.

Riz i Šapiro su 1965. već oko dve decenije bili igrači svetske klase. Zašto bi, pitali su se njihovi prijatelji, varanjem izložili riziku svoj znatni ugled? “Ne bismo”, rekao je Terens Riz. “Iskreno,” objasnio je, “nisam iznenađen da se sve ovo desilo. Kada ste na vrhu, svakakvi ljudi vas vuku na dole.”

Alan Traskot i mnogi drugi su rekli da nije tako. Pregledani su stari arhivi i krenula je priča da je varanje trajalo godinama. Na njih se sumnjalo i 1949. u Parizu i 1960. u Turinu.

Slučaj Riz–Šapiro bio je ozbiljan. Oni su godinama bili jedan od nekoliko najboljih svetskih parova. Da li su svoj uspeh postigli delimično zahvaljujući i varanju? Kako će poklonici bridža znati jesu li šampioni nadmoćni igrači ili samo vrhunske varalice?

Ova pitanja predstavljaju veliki problem igračima bridža. Većina šampiona koje poznajem su posvetili svoje živote ovoj igri. Za njih, pobjeda pomoću prevare

uopšte ne bi bila pobjeda. Oni su čvrsto odlučni da se *istaknu*. Varanje u igri u kojoj je cilj isticanje je kao varanje u pasijansu: igrač jedino zavarava samog sebe.

Nije pošteno, ali prevare par ljudi izazivaju sumnje u dostignuća svih šampiona. Alfred Šajnvold je mislio da je tako. Šajnvold ima šezdeset četiri godine¹, pobjednik je mnogih nacionalnih prvenstava, koautor licitacionog sistema Kaplan–Šajnvold, vrstan bridž pisac i veliki autoritet. Posvetio se iskorenjivanju svih vrsta nepoštenja u bridžu. Za ovaj zadatak bio je izvanredno osposobljen.

Šajnvold je bio član OSS (prethodnika CIA)² tokom Drugog svetskog rata. Radio je kao stručnjak za bezbednost, kriptanalitičar i glavni stručnjak za šifre u OSS. Posedovao je talent zbog kog su žalili mnogi tzv. šampioni bridža.

Šajnvold je imao izuzetno pamćenje. Jednom je vozio od Los Anđelesa do Njujorka i otkrio, kada je stigao, da je izgubio kišni mantil. Hladnom logikom je prošao unazad svaki događaj na putu, kao što bi analizirao bridž podelu, i nazvao motel u kom je mantil *morao* da bude. Tamo je i bio.

Alfred Šajnvold je vodio organizaciju (i bezbednost) turnira u džin-remiju u Las Vegasu, takmičenja u bekgemonu širom zemlje i prvenstava u rober bridžu. Na jednom bridž turniru seo je da posmatra par za koji se sumnjalo da mučka. Taj par je imao užasne rezultate dok je Šajnvold motrio. Pobjednički par turnira – koji je tesno pobedio osumnjičene varalice – zahvalio se Šajnvoldu: “Ne bismo uspjeli bez Vas.”

Bivši član OSS prezire varalice. Oni koji ga ne vole veruju da je paranoidan, ali njegova veština razbijanja šifri je dobrodošlo oružje protiv igrača koji kao da više rade na razvijanju pokvarenih metoda nego na usavršavanju svojih igračkih sposobnosti.

Alfred Šajnvold je bio povezan sa mnogim kontroverznim događajima u bridžu. Često je glasno dovodio u pitanje poštenje pojedinih članova velikog italijanskog tima. Skrinovi su uvedeni tokom *Bermuda Boula* 1975, delimično zahvaljujući njegovim zahtevima. Skrinovi su, u vidu lepih zavesa, postavljani preko stolova pre početka licitacije i onemogućavali igrača da vidi svog partnera i jednog protivnika. Korišćene su takođe i licitacione kartice, tako da igrač nije mogao na nelegalan način, promenom tona, da prenese informaciju. Nakon što dva igrača (sa iste strane skrina) upotrebe licitacione kartice, turnirski zvaničnik je izgovarao njihove licite igračima sa suprotne strane skrina.

Neigrajući kapiten ekipe SAD 1975. bio je Alfred Šajnvold. “Ni za trenutak ne dovodim u pitanje poštenje italijanskih igrača”, rekao je. Zatim je nastavio: “Biće

¹U vreme pisanja ove knjige (1976). Alfred Šajnvold je umro 1997. godine. *prim.Prevedioca*

²*Office of Strategic Services*, obaveštajna služba Armije SAD, osnovana 1942. pod komandom Vilijama Donovana. *prim.Prevedioca*

zanimljivo videti da li će skrinovi nešto promeniti sledeće godine na Bermudima¹. Spreman sam da progutam svoje reči ako Plavi tim i dalje bude mogao da igra kao da su u stanju da čitaju misli jedan drugom.”

Šajnvoldov komenar je razbesneo Italijane, pa je Evropska bridž liga tražila od ACBL da ga ukloni sa mesta kapitena američke ekipe. ACBL je odbio.

Uprkos skrinovima i licitacionim karticama, na Bermudima je došlo do skandala. Brus Kejden, izveštač sa Bermuda za *Filadelfija Inkvajerer*, zapazio je da dva Italijana, Serđo Cukeli i Đanfranko Fakini², izvode naizgled neobične pokrete nogu. Fakini bi u ključnim trenucima nogom dotakao Cukelijevo stopalo.

Brus Kejden je preneo svoje sumnje zvaničnicima, koji su takođe primetili dodirivanje stopalima. Dvojica Italijana, kojima je Bermuda Boul bio prvi nastup, bili su ‘strogo opomenuti’ od Svetske bridž federacije, ali im je bilo dozvoljeno da nastave takmičenje. Ovo nije zadovoljilo nikoga. Amerikanci su zapretili povlačenjem, ali su političkim pritiskom navedeni da promene mišljenje. Italijani su izjavili da su njihovi igrači ‘potpuno nedužni’ i da su opomene neopravdane. Priznali su, ipak, da je dodirivanje nogama ‘moglo da izazove sumnju’.

Osvald Džekobi je analizirao neke početne atake koje su izveli Cukeli i Fakini, a koji su govorili da Italijani imaju nelegalno prenete informacije o partnerovim kartama. Početni ataci su izuzetno važni. Ako dobri igrači stalno izvode dobre početne atake, veliki igrači ne mogu da ih pobeđu.

Obeshrabrile su me vesti o još jednom skandalu oko sumnji na varanje. Skandali mogu samo da naškode igri i poseju nepoverenje u javnosti. Smatram da svakome koga uhvate da vara na svetskom prvenstvu treba doživotno zabraniti nastupe na međunarodnim takmičenjima. Problem su dokazi. Gotovo je nemoguće dokazati da igrači varaju, iako bi to bilo neophodno za tako strogu kaznu, jer bi ona značila oduzimanje igraču sredstava za život.

Bermuda Boul 1975. ipak nije bio bez veselih momenata. Tokom jednog vrlo tesnog meča, Brodvej Bili Ajzenberg, koji je bio u američkoj ekipi, pokušao je da zapali štapić gume za žvakanje koji je gurnuo u usta.

Na kraju je jedna jedina podela odlučila o ishodu svetskog prvenstva:

---

¹Da ne bude zabune, svetsko prvenstvo timova, *Bermuda Boul*, igralo se 1975. na Bermudima. *p.Prev*

²*Sergio Zucchelli*, r. 1934. i *Gianfranco Facchini*, r. 1937, osvajači *Bermuda Boula* 1975. *prim.Ured*

Garoco i Beladona su, u jednom od svojih retkih nesporazuma, izlicitirali sedam trefova, kontrakt sa samo 13 odsto šansi za uspeh. Ovu podelu je prenosila interna televizija i kada je Beladona – izvođač – video sto, stavio je ruku na srce i izveo uverljivu imitaciju srčanog napada. Nekoliko trenutaka kasnije bio je najsrećniji čovek na Bermudima. Kantar je imao dubl kralja tref, tačno ono što je Beladoni trebalo da napravi veliki slem. Da je veliki slem oboren, Amerikanci bi osvojili svetsko prvenstvo sa 3 IMP razlike.

“Dobro je što stručnjaci ne mogu da varaju sebi ravne, a da se to ne sazna. Nažalost...” gotovo je nemoguće dokazati varanje bez pomoći razbijača šifri kao što je Alfred Šajnvold.

Smatralo se da se informacije razmenjuju putem načina na koji Italijani drže i pomažu karte. Italijani su – tokom meča – pristali da drže karte ispod stola. Nije nađen nijedan pravi dokaz u korist američke tvrdnje o prevari, ali to je bio još jedan neprijatan incident koji je naveo ljude da pooštire pažnju kada su u pitanju

svetska prvenstva. Svuda unaokolo je vladala gorčina. Italijani su rekli da Amerikanci ne umeju da gube i da ne mogu da prihvate da više nisu Broj Jedan, a Amerikanci su rekli da su Italijani barabe koje bi pljačkale udovice kada bi imale prilike. Tobajasu Stounu, jednom od američkih igrača, kasnije je bio zabranjen nastup na nacionalnom turniru u Sijetlu zbog glasnog i upornog kritikovanja Italijana. ACBL je smatrala da optužbe za varanje na svetskom prvenstvu nisu u najboljem interesu igre. Stoun je zapretio da će tužiti ACBL i zabrana mu je ukinuta.

Al Rot, Stounov partner, rekao je da su mu bili sumnjivi česti izuzetni ataci, igra u odbrani i ispravne odluke koje su Italijani donosili u kompetitivnim situacijama. Rot je izjavio da je samo jednom na turniru na jezeru Komo mogao da napravi štih više, te da se takva dinamična protivigra graniči sa natprirodnim. Izneo je primer. On i Stoun su licitirali jedan bez aduta – tri bez aduta protiv Siniskalka i Forkea. Protivnik na ataku je imao KQ832 u hercu i QJ64 u trefu. Držanja u piku i karou su mu bila bezvredna. Odabrao je da atakira tref, izbor koji ni jedan od sto stručnjaka ne bi napravio. Njegov partner je, neverovatno, imao samo jednu kartu u hercu, pa je tref atak bio ispravan. Ali, kako je mogao da zna? Ni on ni njegov partner nisu licitirali.

Na jezeru Komo nije sve bilo potpuna propast za Amerikance. Jedan od njih, Džon Kroford, zaradio je toliko novca u kazinu da mu je bilo zabranjeno da ga iznese iz zemlje. Na kraju je morao da prodaje 1,05 dolara u lirama za 1,00 dolar u američkoj valuti.

Tužno je reći da su se optužbe i protivoptužbe nastavile i 1976. Edgar Kaplan, urednik *Sveta bridža*, opisao je poslednju aferu: “Vreme u Monte Karlu je bilo predivno, ali je *Bermuda Boul* počeo pod mračnim oblakom novog skandala. Optužbe je izneo Leandro Burgaj¹, vodeći italijanski igrač, koji za dlaku nije ušao u italijanski tim za Olimpijadu, koja sledi posle *Boula*. Burgaj je tvrdio da je imao telefonski razgovor sa Benitom Bjankijem², Forkeovim partnerom na *Bermuda Boulu* '73. i '74, kada su Italijani pobedili. U tom razgovoru je Bjanki otvoreno raspravljao o metodima signalizacije (koji su uključivali cigarete) koje je koristio sa Forkeom. Burgaj je FIB, Italijanskoj bridž federaciji, predao traku na kojoj je trebalo da bude snimak tog razgovora – sve je to bilo mesecima pre turnira.”

“Burgaj je tvrdio da nastupa kao svaki drugi ispravan građanin koji snima svoje telefonske razgovore. FIB je tvrdila da Burgaj pokušava da ih uceni, preteći da će da objavi sadržaj trake, ako ga ne stave u Olimpijski tim. Kada je Bjanki čuo snimak, pun čudnih klikova i drugih zvukova, kao od montiranja, potvrdio je da je glas na traci njegov, ali je rekao da je razgovor isfabrikovan od reči koje je izgovorio. Stvari su stajale loše po ucenjivača – FIB ga je suspendovala i pretilo mu je

¹ U Zvaničnoj enciklopediji bridža nema odrednice o Leandru Burgaju. *prim. Urednika*

² *Benito Bianchi*, 1924-1979, osvajač *Bermuda Boula* 1973. i 1974, prvak Evrope 1965, 1967, 1969. i 1971. *prim. Urednika*

krivično gonjenje. Onda je Burgaj ispovrteo drugu traku, čistu – *ova* je, rekao je, originalna. On sam je namerno dodao čudne zvuke na kopiju koju je dao vlastima, sa ciljem da navede Bjankija da prizna razgovor. Stručnjak nije mogao da pronađe znake montaže na drugoj traci – ovo, naravno, nije bila stopostotna garancija autentičnosti, ali je bacalo novo svetlo na stvar”.

Jeste, a i doprinelo je da mnogi igrači ostanu sumnjičavi prema bridžu na najvišem nivou. Vlada Filipina je 1975. ponudila fond od 5.000.000 dolara za organizaciju meča za titulu svetskog prvaka u šahu između Anatolija Karpova i Bobija Fišera. Bar u Sjedinjenim Državama ima više bridžista nego šahista i, ako se bridž želi izvući iz dnevnih soba, rupa i klubova i propagira kao igra koja može da zainteresuje veliki broj gledalaca, onda mora da se nađe rešenje za skandale u vezi s varanjem. Moguće rešenje je da se četiri igrača stave u odvojene prostorije i licitiraju, odigravaju i igraju odbranu bez fizičkog kontakta sa protivnicima i partnerima. Privlačnost za gledaoce bi – kao u šahovskom meču između Fišera i Borisa Spaskog na Islandu – bila u gledanju podela na Vju-Grafu ili internoj TV mreži. Jedan moj prijatelj je sa ženom putovao na Island da posmatra Fišera kako igra protiv Spaskog, gde je sličan postupak omogućio gledaocima da prate akciju. Bio je toliko uspešan da su Filipini ponudili tih 5 miliona. Ljubitelji bridža bi mogli da gledaju kako stručnjaci igraju i da u isto vreme budu sigurni da porednici nisu samo vešte varalice.

Edgar Kaplan je opisao rekaciju Italijana na poslednju optužbu za varanje: “Forke, koji je neopozivo negirao da ima i trunke istine u priči, bio je u stanju duboke depresije. I Beladona i Garoco su bili besni.”

Lično sam bio umešan u samo jedan incident sa varanjem i to je bilo iskustvo koje bih voleo da zaboravim. To se dogodilo 1973. u Monte Karlu, na turniru sa nagradnim fondom od 75.000 dolara. Piter i ja smo bili partneri na timskom turniru i zapazili smo da posmatrači, koji su bili prijatelji sa jednim parom, gledaju u protivničke karte, a zatim razgovaraju sa tim parom.

“Ona devojka tamo”, rekao je Piter pokazujući zgodnu plavušu. “Ne daj da ti vidi karte.”

Ovakvo ponašanje bilo je neobično za Pitera. Uvek je bio ljubazan i pristupačan kada je trebalo gledaocima omogućiti da bolje prate igru gledajući naše karte.

“Ja sam sujeveran”, rekao sam plavokosoj. “Molim Vas da gledate svoje prijatelje, a ne nas.”

“Ionako bih radije gledala njih”, rekla je.

Kasnije smo je videli za drugim stolovima kako gleda samo karte protivnika svojih prijatelja. Izgleda da je, kao i njeni prijatelji, bila pravi lingvist. Kad god je govorila sa njima, činila je to na jeziku koji protivnici ne razumeju.

Američkoj igračici Širli Livajn je plavuša takođe bila sumnjiva. Širli je osećala da onaj par vara, a uskoro smo saznali da ima još igrača koji tako misle.

Piter i ja nismo ništa rekli prvog dana, ali kada se postupak nastavio i sutradan, otišli smo do Direktora turnira, Harolda Frenklina. “Šta ćeš da učiniš povodom ovoga”, pitao sam.

Ispalo je da je Frenklin uznemiren zbog *nas*. Mi smo mu ljuljali čamac. Bio je to prvi Godišnji bridž turnir u Monte Karlu i on je želeo da prođe glatko. I Piter i ja smo to želeli, ali smo mislili da smo videli tešku povredu ponašanja.

Frenklin je želeo da zaboravimo celu stvar. Mi smo zahtevali saslušanje.

Igrači na koje smo sumnjali bili su Antonio Abate i Leandro Burgaj, isti onaj Leandro Burgaj koji je 1976. optuživao Forkea i Bjankija za varanje.

Piter i ja smo shvatili da saslušanje neće biti objektivno kada smo saznali da je glavni sudija Italijan koji je imao nervirajuću naviku da prijateljski namiguje Abateu i Burgaju.

Mnogo ljudi je svedočilo protiv italijanskog para. Mislio sam da su dokazi koje smo podneli dovoljni makar da im se nadalje na turniru dodeli neki posmatrač oštrook poput Alfreda Šajnvolda. U pitanju je bilo mnogo novca i smatrali smo da igrači imaju pravo na zaštitu.

Napad je često najbolja odbrana. Burgaj je, u svoju odbranu, rekao da smo zapravo Piter i ja verovatne varalice! Smrzao sam se u stolici. Mislio sam da će Piter da udari Burgaja. To je bilo apsurdno. Kao kada bi odjednom počelo da se sudi žrtvi silovanja.

Nismo mogli da dozvolimo da Burgajeve optužbe prođu. Nešto na šta smo obojica bili ponosni je bilo to što nikada, ni jedan jedini put, nismo bili optuženi za varanje. Bili smo spremni da učinimo sve da dokažemo da su to laži. Srećom, ni Beladona i Garoco nisu mogli da svare Burgajeve optužbe. Javno su izjavili da smo Piter i ja ‘igrači najvišeg ugleda i etičkih standarda’.

Nije vredelo. Burgaj i Abate su oslobođeni, a Piter i ja ukoreni što smo započeli svu tu gužvu.

Veoma poštujem Beladonu i Garoca. Hrabro je raskrinkati zemljaka. Godine 1974. u Monte Karlu sam video kako Beladona daje trofej koji je osvojio na otvorenom turniru parova Samu Keheli¹. Beladona je rekao da time odaje priznanje odličnoj Kehelinoj igri u izgubljenom meču na *Bermuda Boulu* te godine.

---

¹*Sami R. Kehela*, r. 1934, bridž novinar i instruktor, pobednik mnogih prvenstava SAD i Kanade, predstavljao Kanadu na svetskim prvenstvima od 1960. do 1988. *prim. Urednika*

Činjenica je da je varanje u bridžu lako izvesti, a gotovo nemoguće dokazati. Evo samo nekoliko načina na koje igrač može nelegalno da prenese informaciju i, prema tome, vara: grimase i izrazi lica; signali rukama, uključujući i metod koji su, navodno, koristili Riz i Šapiro u Buenos Airesu; signali nogama; intonacije glasa; način izražavanja ('karo' u licitaciji znači nešto drugo nego 'jedan karo'); paljenje cigarete; pokreti tela (na primer, gledanje levo umesto desno); dogovor sa gledaocima; duga razmišljanja (brza licitacija da se pokaže da nema problema, spora da se naznači nesigurnost); privatni dogovori koje protivnici ne znaju (kao što je često blefiranje); časkanje za stolom (vic bi mogao da znači atak pik, ponuda slatkišima bi mogla da traži atak herc); pokušavanje da se na turniru čuje kako se na drugim stolovima licitira bord koji tek treba da se igra; pomeranje predmeta na stolu u određeni položaj da se pokaže snaga boje; način početnog slaganja karata po bojama da se telegrafiše distribucija i onerska snaga; zahtevanje ponavljanja licitacije kako bi se partner obavestio o ispravnom ataku; dogovori sa drugim igračima da namerno izgube, u zamenu za podelu dobitka; i tako dalje, i tako dalje.

Najpoželjnija stvar bi bila da sve varalice, poput igrača pasijansa, shvate da zavara-vaju jedino sami sebe. Ipak, dok ljudska bića ne postanu savršena, možda bi bilo mudro usvojiti drakonske mere koje preporučujem za svetska prvenstva, odnosno, izolaciju igrača u odvojene prostorije. Mere bezbednosti koje se danas koriste – licitacione kartice, skrinovi – nisu dovoljne.

Postoji opasnost da igrači u očajanju pomisle da, bez obzira na svoju veštinu, ne mogu ništa protiv varalica. Lepota bridža je kada sedite za stolom sa prijateljima i uživate u prijatnom večernjem prijateljskom nadmetanju, ili kada dolazite na lokalni ili regionalni turnir i poredite svoje sponosnosti sa sposobnostima drugih. Svako ko vara na takvim turnirima¹ bio bi svakako otkriven kada pređe na takmičenja višeg nivoa na kojima se primenjuju mere koje predlažem.

Uprkos strašnim prizorima varanja i optužbi za varanje na međunarodnom nivou, svakako postoji preterivanje i paranoja o obimu prevara. Gotovo svi vrhunski igrači su veliki jer su godinama savijali grbaču i zamarali um usavršavajući svoje sposobnosti, i oni radije ne bi igrali nego da obezvrede svoje napore i uprljaju svoj ugled.

Paranoja zaista postoji, što dokazuje i incident u koji je bio umešan i moj prijatelj Džimi Kejn. Jedan protivnik je, u kritičnom trenutku licitacije, dobio tik na licu, a odmah zatim njegov partner je izveo nadahnut licit. Džimi se obreo u kontriranom parcijalnom kontraktu, koji je pao. Besan, pozvao je Direktora. "Recite mu o signalima mimikom!" rekao je Džimi.

"Džimi, ja ne bih baš..." rekao je Direktor.

"Nikada nisam video očigledniji signal."

---

¹Na turnirima nižeg ranga. *prim. Prevodioca*

“Džimi, da popričamo.”

“Vraški si u pravu da ćemo da popričamo.”

“Ne ovde.”

Na svoje veliko neprijatno iznenađenje, Džimi je saznao da njegov protivnik slučajno zaista pati od tikova lica i da nikada pre u životu nije video svog partnera; nastupio je u poslednjem trenutku kao zamena za nekoga ko se nije pojavio.

Ipak, varanja ima. Jedan par je uhvaćen u pokušaju varanja, toliko providnom da im je doživotno zabranjeno da igraju zajedno. Jedan od igrača je priznao da je slao partneru signale, ali, rekao je, činio je to u cilju istraživanja za članak o tome koliko je lako varati u bridžu. Svrha njegovog varanja, tvrdio je, bila je sticanje iskustva iz prve ruke koje bi nadahnulo organizovani bridž da se očisti.

Ovo je razveselilo zvaničnike bridža. Tip nije nikome rekao o svojim planovima za ‘članak’. Nije mogao da navede nijedan časopis koji se saglasio da ga objavi. Momku je sledovala doživotna zabrana, bar što se tiče igranja sa njegovim partnerom u varanju, što je bilo pošteno i u redu.

Tako i treba da bude.